



SPEJDERNES MAGASIN

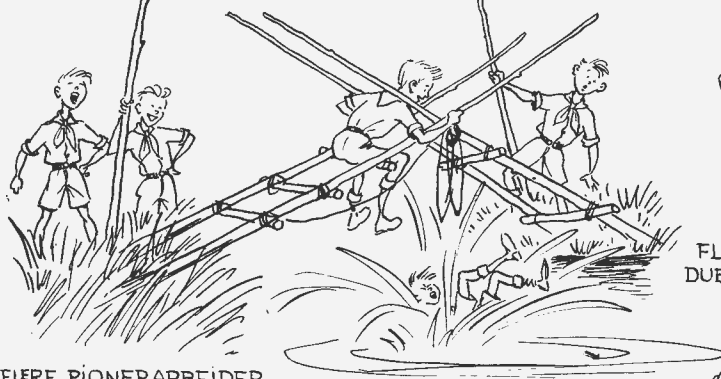
SPEJDERNES MAGASIN ØNSKER DIG ET GODT NYTÅR



MEDE FLERE LEJRNÆTTER



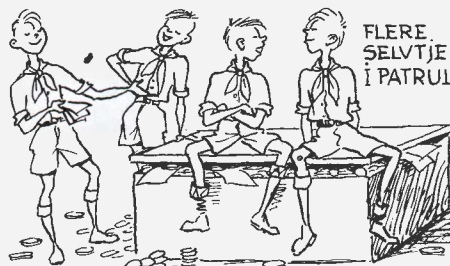
FLERE GOOD-TURNS



FLERE PIONERARBEJDER



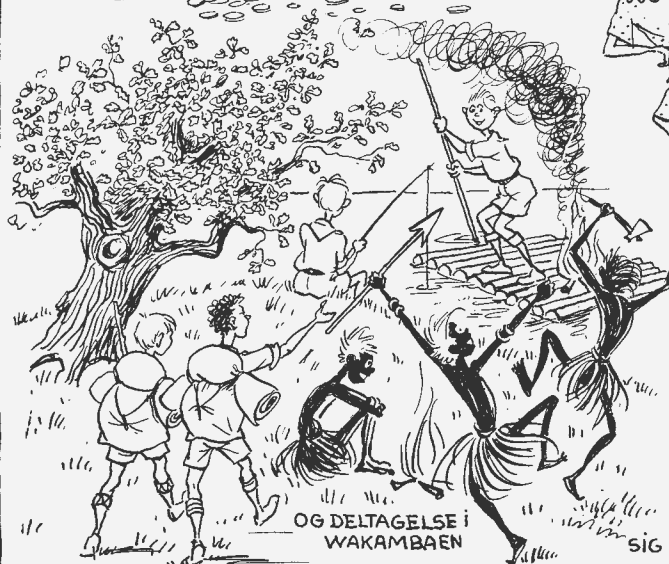
FLERE DUELIGHEDSTEGN



FLERE SELVTJENTE Penge
I PATRULJEKASSEN



BEDRE
PATRULJEUDSTYR



OG DELTAGELSE I
WAKAMBAEN



BEDRE SKETCHES VED
LEJRBÅLENE



OG REDAKTIONEN ØNSKER
SIG FLERE BREVE FRA DIG!

KIPANDAEN GÅR VIDERE

Det har glædet os meget, at vi rundt omkring fra landet har hørt om den interesse, der er vist for Kipandaen, og for den iver og fantasi I er gået ind for opgaven. Det lover godt for fortsættelsen.

Selvfølgelig er der faldet en del patruljer fra. Der er nogle, der ikke kunne klare brogbygningsopgaven, som var svær, det skal indrømmes, og nogle, der ikke har kunnet klare at bringe patruljen op på 6 mand. Husk, at fristen er sat til 10. januar, så det kan nås endnu.

Men tilbage er mange hundrede patruljer, og kampen skærpes. I skal nu igang med Kipandaens 4. opgave, der er en enkeltmandsopgave, således, at hver spejder i patruljen skal løse sin opgave. I vil andetsteds på siden finde opgaverne, og se, at de er nummererede fra 1—9. Fra nr. 1—6 skal løses af samtlige patruljer. Er der 7 spejdere, er der frit valg mellem de tre sidste. Er der 8, skal der vælges 2 af disse, og er der 9 spejdere, skal alle 9 opgaver løses.

Patruljeføreren må selv fordele opgaverne mellem patruljens spejdere efter disses dygtighed og evner.

Vis nu, at I er ligeså dygtige til at arbejde med hver sin opgave, som I har været til at løse de samlede patruljeopgaver.

Hver enkelt opgave skal mærkes med navn på den spejder, der har løst opgaven, samt hans alder i fyldte år. Og selvfølgelig med patrulje, trop og division.

Opgaverne skal indsendes samlet for patruljen til jeres divisionschef således, at de er ham i hænde den 15. februar.

Johan, Mogens og Viggo.



Den flotte totempæl, som du ser på billedet her, er lavet af en patrulje i Århus div. til KIPANDAEN's første opgave. — Patrulje-mappen er bygget ind i fodstykket. (Fot. Skabelund).



Magasinet's fotograf nappede dette foto under en af hans ture. En patrulje er klar til at fremvise sin bromodel til tropsførerens.



KIPANDA 4. opgave

1. Fortæl om dit patruljedyr — eller hvis jeres patrulje ikke har et dyrenavn, da om det begreb, som patruljenavnet dækker. (Ikke over 250 ord).
2. Lav en knobtavle i folioformat med pælestik, flagknob, bardunstik, trompetstik, kærlighedsknob og fiskerknob.
3. Tegn et kort efter fantasien med anvendelse af mindst 20 forskellige signaturer. Målestok: 1:10.000. Kortets størrelse: 20×30 cm.
4. Fortæl om Baden-Powells liv. (Ikke over 250 ord).
5. Lav på en rebende øjesplejsning, kortsplejsning og spansk takling.
6. Lav en wood-craft tavle i folioformat med 10 forskellige skovtræer og buske.
7. Lav en teltlygte.
8. Lav et femslået tyrkisk knob.
9. Sy en pose, der kan anvendes til patruljens køkkenknive, sleve m. m.

Forsidebilledet

kunne meget vel kaldes »På vej mod nye eventyr i 1953«. Det er taget af PF Torben Mondorf på Falkonertropens sommertur i Norge 1952. Den ternede baggrund for »Spejdernes Magasin« er mønstret fra MacLarens klan.

Patruljefører Erik Kofoed var i år den lykkelige deltager i de svenske spejders berømte »Blå hajk« for patruljeførere. — Du kan læse om hans spændende oplevelser på disse sider.



Erik Kofoed med sin patrulje på Friskyttepladsen



Flådetransport



Afslutning på »Blå Hajken«

Jeg havde jo kun fået ca. 10 dages varsel, men alligevel nåede jeg at udveksle brevkort med tre—fire svenske spejderkammerater, som skrev til mig for at tyvstarte bekendtskabet, som een af dem, kaldet »Stickkan«, skrev. Med »Ses-san« den 6. fra Frederikshavn over Göteborg nåede jeg næste morgen til Linköping, hvor jeg hilste på de øvrige deltagere, deriblandt en finne og en nordmand, som ligeledes var gæster, og i de følgende 10 dage skulle være menige spejdere i forskellige patruljer under Blåhajken. Pudsigt nok kom jeg i patrulje Elgen, samme navn som min egen patrulje herhjemme.

På en lille jernbanestation i en nærliggende skov traf vi lederen af hajken, selveste »Blå Skuggan«, som trykkede hver enkelt i hånden til velkomst og med alle gode ønsker for de 10 dage, vi skulle tilbringe sammen. Med tog herfra tog vi til en lille kanal, hvor en damper befordrede os ud på en herlig tur gennem kanaler og søer hele eftermiddagen. Efter en halv times spadseretur fra damperen samledes vi alle på en høj klippe, hvor »Blå Skuggan« på højtidelig vis åbnede den 6. blå hajk, og straks efter banede vi os vej med fuld oppakning gennem et regulært vildnis til en lejrlads, hvor vi slog os ned for natten, lavede mad og ved et senere lejrbål rystedes sammen og kom til at kende hinanden inden vi krøb i poserne. Næste dag formede sig som en rigtig vandredag, et langt træk gennem krat, skov og vildsomt klippe-terræn hele dagen, kun afbrudt af et kort hyben-the ophold om midt-dagen. Til gengæld festede vi om aftenen med gule ærter og pandekager, som dog fremstilledes af medbragt dåsemad.

Næste morgen fortsatte vi på

samme måde og nød den storslåede svenske natur, selvom vi også fik rigeligt med vand til, og fjerdedagen stod ligeledes i de våde trøjers tegn, men vi blev, hvor vi var og pustede ud. Vi fik udleveret en høne til at stege til en bedre middag, men på grund af regnen kneb det med at få den mør over bålet. Den figurerede imidlertid ganske solo på spisesedlen, så den måtte ned. — Femte dag sejlede vi igen et par timer på de store søer og spiste for en gangs skyld på hotel, flot middag med tre retter, kaffe og is-saft. Om aftenen blev vi pr. lastbil befordret til en vig, hvor syv kanoer lå og ventede os. Vi fik udleveret søkort og sejlede ud til en øde ø, hvor vi slog lejr. — 6. dag foregik selvfølgelig til søs med opdagelsesekspeditioner til forskellige øer i omegnen, og om aftenen var jeg budt til internationalt lejrbål med nordmanden og finnen hos lederne, som gav os en hyggelig og interessant aften ved bålet.

Tidligt 7. dags morgen forlod vi vor ø og sejlede i dagens løb 20—30 km, til vi om aftenen slog lejr på en anden ø i Vättern. Ved midnat var vi til gudstjeneste i en lille fjeldkirke, hvor vi bl. a. meget højtideligt fornyede vort spejderløfte foran alteret. — De næste to dage drog vi patruljevist rundt, til vi ved Husqvarna igen nåede civiliserede egne. Hikens sidste dag begyndte vi med at bygge en tømmerflåde, hvorpå vi færgede os over søen, og vi fik så den sidste tur gennem det skønneste vildsomme svenske naturlandskab til alle blå hajkers afskedsplads, hvor et lejrbål med optræden, sang og taler dannede en naturlig afslutning på en dejlig 10-dages tur med gode svenske spejderkammerater.

Erik Kofoed.

BADEN-POWELL

tegner og fortæller om

HESTE

Fra Indien forflyttedes regimenter til Syd-Afrika, hvor en ekspedition under ledelse af sir Charles Warren skulle udrustes mod nogle eventyrlystne boere, der forsøgte at underlægge sig en del af området nord for Kapkolonien i Betsjuanaland.

Vi sendtes i al hast fra Bombay uden at få vore heste med, og forsøgte os ved ankomsten til Natal med remonter, som var fuldkomne vilde og utæmmede. Her kom vi en nat ud for en vild panik, og en mængde af de opskræmte dyr sled sig løs og kunne ikke findes i et par dage.

Den øverstbefalende talte med mig og bad mig begynde min gamle sædvanlige leg og få rede på hestene.

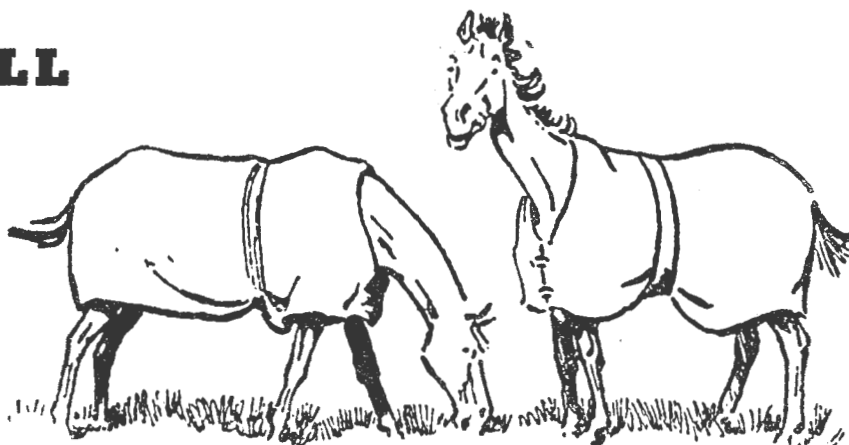
Der fandtes hverken sne eller lerjord at spore dem i, idet landet var græsrigt og bjergrigt, men jeg forsøgte at drage nytte af mine tidligere erfaringer og gik hele tiden opad og kiggede efter dem på bjergtoppene.

De eneste levende væsner, som jeg var i stand til at finde efter en dags søgen, var en bisonhjord højt oppe på en bjergryg. Jeg kiggede på dem gennem min kikkert og lagde derved mærke til, at et af dyrene havde en meget besynderlig gul farve. Så fik jeg øje på endnu en, som var gul, og da forstod jeg, at det var heste, som var kommet ind i bisonflokken, og som havde deres gule hestedækken på.

Fuld af forhåbning begav jeg mig derop og indfangede de to, som jeg havde fået øje på, og førte dem tilbage til lejren.

Endnu et klap på skulderen af den øverstbefalende!

Jeg havde den lykkelige gave at kunne se på meget lang afstand, hvilket gjorde det muligt for mig at iagttage ting på en afstand, hvor mange andre måtte anvende kikkert. Min overordnede havde også et vældig godt syn, og plejede at



rose sig ved at pege på ting, som andre mennesker ikke havde set. En dag, da vi var på skydebanen, sagde den overordnede pludselig til mig med sin allerbarskeste røst: »Hvad laver den karl derovre?«

Jeg vidste, at han ville blive rasende, hvis jeg spurgte hvilken karl han mente, og kastede derfor et hastigt blik synskredsen rundt for at se, hvem han kikkede på. Og heldigvis fik jeg øje på et mandshoved, som dukkede frem lige i kanten på en kule i nærheden.

Jeg lagde mærke til i hvilken retning manden gik — det var hen imod en stor gård, hvor sergenterne plejede at hente grønsager til mes-

sen — og drog derfor den dristige slutning: »Det er sergent Russel, oberst. Han er skaffer ved sergentmessen og er på vej for at købe grøntsager.«

»Vrøvl,« råbte obersten og sendte sin ordonnans af sted i fuld galop for at standse manden, som allerede var langt borte og få at vide, hvem han var.

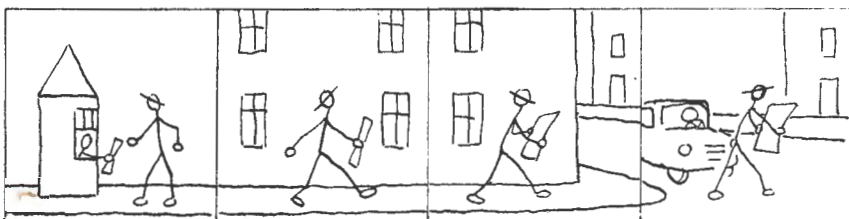
Ordonnansen kom tilbage og rapporterede: »Sergent Russel, oberst, på vej for at købe grøntsager.«

Obersten red sin vej uden at sige et ord, men kort tid efter udså han sig mig til et vigtigt spejderforetagende, et af de mest interessante, jeg nogensinde har haft.

NY PRÆMIEOPGAVE

Ja, det er ganske rigtig en tegneserie, du ser her, men den lider af den mangel, at der ikke er nogen afslutning på den. Det skulle være din opgave at klare den sag og afgøre, hvorvidt den tankeløse spejder bliver kørt ned af bilen eller reddes på en eller anden mirakuløs måde! Dis resultat tegner du ned f. eks. ganske primitivt som tegningerne her, og for at gøre det helt rigtigt må din løsning omfatte 4 til 6 små tegninger. — Størrelsen er ligegyldig.

Vi udsætter to præmier, hver på en tikroneseddel — een til den bedste ulvunge og een til den bedste spejder (ingen over 18 år, please!). Husk altså at skrive, hvorvidt du er spejder eller ulv. De, der ikke skriver noget, deltager ikke i konkurrencen. Send din løsning, der kan være blyantstegnet, men gerne ses tegnet med blæk eller tusch, til Det Danske Spejderkorps, Fiolstræde 19, København K, inden den 20. ds.





En offerlund.

En GALATHEA- EKSPEDITION

på Bagsværd sø

★
En spændende beretning
fra en divisionsturnering.
★

Selvfølgelig skulle vores divisionsturnering her i eftersommeren dreje sig om »Galathea«, for nu var Torben, der hører til i Bernstorffs divisionen, vendt hjem igen, ladet med idéer. At det blev en turnering udover det sædvanlige, vil du kunne forstå af dette referat:

Det begyndte med, at Torben ved lejrbalet om aftenen, efter at patruljelejerne var etableret, fortalte spredte træk fra den store rejse. Det var særlig oplevelserne i Ostindien, han omtalte, — ikke mindst ækvatordåben i Celebesøen.

Kl. 5 var der udpurring (man står tidligt op i troperne), og patruljerne kunne starte, så snart oprydningen efter morgenmaden var tilendebragt.

Udgangspunktet for den store ekspedition var Cebu på Philippinerne, hvor Torben selv stod i sit fineste tropedress og gav patruljerne et godt ord med på vejen, udleverede et nøgle sejl garn til knytning af et fiskenet og lod et ord falde om, at borgmesteren i Djakarta var en forfængelig rad, som satte pris på, at der blev holdt hyldestaler for ham.

Ved hjælp af et sindrigt kort var spejderne i stand til over land at finde frem til det sted, hvor ækvator skar ruten. Her klædte hver patrulje sig ud i, hvad der var for hånden; PF var Neptun, PA hans

yndige dronning Amplutrite (!), mens patruljens mindste mand havde fået tildelt den lidet taknemmelige rolle at være den, der skulle døbes. Der var adskillige storslåede og hjertegribende dåbs-handlinger, og alle patruljers Benjamin'er overlevede strabadserne og kunne sammen med resten af deres patrulje fortsætte færdten på den sydlige halvkugle.

Snart nåede man frem til Djakarta på Java, hvor en ceremonimester i tropehjem, rød diplomatfrakke og solbriller lod PF kontrollere, om hans spejderses påklædning var tilstrækkeligt reglementeret til, at patruljen kunne aflægge officielt visit hos hans excellense borgmesteren i Djakarta. Han var i sandhed også imponerende — med det ildrøde kæmpe-skæg og den høje hat som det mest iøjnefaldende. Intet under, at en del PF'ers hyldesttaler var præget af en forståelig og synlig nervøsitet.

Nede i havnen lå bådene og ventede på ekspeditionsdeltagerne. — Drevet frem af mere eller mindre (navnlig mindre) taktfaste åreslag gled fartøjerne ud over det spejlblanke Java-hav, hvor den ellers evige dønning i dagens anledning havde lagt sig.

Første mål var Bali, hvor der gjordes landgang. Her blev patruljerne stillet over for et stort akvarie med en 7—8 større og et par mere uanselige dyr fra »Galathea«. Når man havde kigget på dem et minut, ønskede den stedlige videnskabsmand oplysning om deres

størrelse og farve, og hvad det i det hele taget var for nogle. Derefter kiggede alle efter tur i et mikroskop på en levende vandloppe (dafnie), som de bagefter skulle lave en tegning af —!

Videre gik færdten til Markassar, hvor et jordskælv fornylig havde raseret havnen, så landgangsbroer med udleveret materiale måtte bygges fra bådene. Hvis broen ellers kunne holde til det, blev patruljens træspecialist sat i land for i junglen at finde kviste med blade, der svarede til en samling bark. Imens drog resten af patruljen ud til Bandadybet, hvor der med en hjemmefra konstrueret bundhenter skulle tages en bundprøve op fra omkring 5000 mm's dybde, og samtidig skulle den nøjagtige dybde måles (uden brug af ekkolod). Også undersøgelser over vind og vejr, havets temperatur m. m. blev foretaget dér på stedet.

Så snart den efterladte træspecialist var taget ombord igen, blev kursen sat mod Ny Guinea, hvor der mødte ekspeditionsdeltagerne en grim overraskelse: inde på land fandt man en mand med kraniebrud efter et slag i hovedet, og i vandkanten lå en anden og skvulpede. Begge havde været i for nær berøring med de vilde papuanere, men den druknede kunne heldigvis kaldes til live med kunstig åndedræt; med svag stemme opfordrede han (på engelsk) sine redningsmænd til uophørligt at sejle til Torsdagsøen og skaffe lægehjælp til kammeraten. I sin iver fandt en enkelt af patruljerne på også at give ham med kraniebrud kunstigt åndedræt, og det var jo ikke så godt!

Så snart patruljen var ankommet til Torsdagsøen og havde rapporteret om den sårede, blev den henvist til en telegrafstation, hvor den pr. morse skulle sende besked til »Galathea« om, at man nu var for hjemgående. Svaret lød på, at patruljen undervejs tilbage skulle anløbe den afsides liggende syd-havssø Rennell, og at det gjaldt om at sætte den lange åre foran, idet en tyfon var i anmarch.

Efter en gigantisk kapsejlad nåede patruljen så frem til Rennell, der på dansk hedder Gåseholmen. Her blev den modtaget af en videnskabsmand, der bad om hjælp til en kortlægning af øen og

en nærmere undersøgelse af de to offerlunde, som de indfødte havde indrettet derude.

Uden at blive ramt af de fjendtligt indstillede rennellereres forgiftede pile lykkedes det de tapre Galathea-folk at få løst også denne opgave (med større eller mindre held), hvorefter man begav sig ud på det sidste lange stræk til New Bridge i Sydney, hvor fartøjerne blev taget i forvaring. I spejderløb gik det tilbage til startstedet og derfra til lejren, hvor den spændende madlavning ventede.

Sagen var, at patruljerne på forhånd havde fået besked om at tilberede en indonesisk risret efter eget valg og forelægge regnskab for indkøb af de mange mær-

kelige ingredienser, de ville lade den bestå af. Tro mig, mange spejderhoveder har været lagt i blød, før man fik udtænkt de raffinerede risretter, der blev resultatet af anstrengelserne. Med små midler var det lykkedes for mange at skabe noget nyt og hidtil absolut uprøvet, som var en velgørende forandring fra de evindelige frikadunser, bøffer og metersteg.

Efter hukommelsen skal jeg referere en af de bedste retter: dampkogt ris blandet i gryden med hakket svine- og oksekød, stegt i smør med fint hakkede løg. Lidt god karry, peber, paprika og salt tilsættes efter behag. Serveres med følgende strøet ovenpå: revet kokos og rosiner samt fint hakkede nødder, æbler, tomat og agurk.

Som efterret en riskompot og dampkogte ris med store mængder friske brombær og skiver af friske æbler, pærer og blommer. Det var næsten, så man hørte Indonesiens tempelklokker ringe, når man nød den menu

En af patruljerne havde misforstået det en smule, idet de bød på rismelsgrød med Kongens Bryghus hvidtøl til — en ikke påfaldende indonesisk ret!

Af alle »Galathea«s hjælpemandskaber havde Høgene fra 1. Gjenfotte klaret sig bedst, mens Glenterne fra 1. Charlottenlund blev nr. 2.

Og dermed endte så dette strejftog til sydens palmesmykkede kyster. —



Borgmesteren i Djakarta takker for PF's hyldestale.



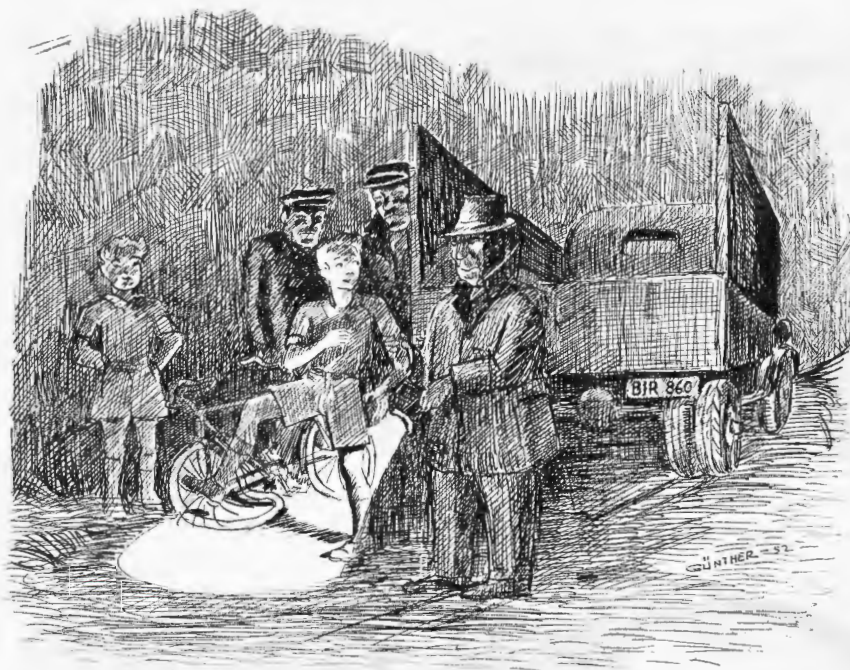
Og så går det ud på de vilde vover.



Til højre slæbes den druknede op på det tørre, mens en spejder fortabt stirrer på manden med kraniebrud til venstre.



Et større antal ekspeditionsdeltagere ankommer samtidigt til Makassar.



»Der bliver ikke mere i dag«, sagde Jonty Robson, idet han satte et gummibånd rundt om sin notesbog og derefter skubbede sit lyse hår væk fra øjnene. »Det er næsten mørkt, og der er aldrig nogen, der benytter High Road om natten«.

»Jeg tror, du har —« Dennis Renwick brød pludselig af og lænede sig tilbage mod den hvide granitblok, fra hvilken han havde rejst sig. »Du tager fejl! Vi vil få i det mindste et nummer mere — der kommer en lastvogn«.

Jonty rev sin notesbog op og rynkede panden. Han var lige begyndt at samle bil-numre samme morgen og havde kun ca. et dusin, for der var meget ringe trafik på den ensomme vej gennem Cheviot hills.

Dennis havde ikke lukket sin bog, og Jonty stirrede i den med misundelse. Den var fyldt med bogstaver og numre, der repræsenterede de biler, som hans fætter havde set.

Men, sagde Jonty til sig selv, Dennis havde også så mange muligheder til at samle numre, idet han boede i en by. Han ville dog ikke være i stand til at få så mange i de næste uger, som han tilbragte i Jontys hjem på heden. — Hvis han fik ti om dagen, ville han være heldig.

»Det er noget af et vrage«, udbrød Jonty, da den store, grønne vogn kom nærmere dem.

»En 1935 — nej, 1936-model, en Rion«. Dennis kom rask med denne oplysning. Han vidste en hel del mere om biler end fætteren.

FORKERT NUMMER

Af JOHN HORNBY (The Scout)

Tegninger af Günther Hansen

BJR 860«, mumlede Jonty, men standsede for at vinke til mændene i vognen, før han føjede et nummer til sin lille samling. Mændene, der var ialt tre, ignorerede ham.

»BJR«, sagde Dennis, uden at se op. »Det er en af Northumberland-serierne. Jeg har liste over dem. BJR 860 — jeg har fem af dem mellem 800 og 900, så med denne bliver det seks«. Han begyndte at skrive. »En 1936 Rion — 1936 —«. Hans øjne blev pludselig vidtåbne og han greb Jonty i armen.

»Se, se!«, han stak sin notesbog hen under sin fætters næse. »Se disse andre BJR optegnelser? Jeg skriver altid mærket og fabrikationsåret op, og alle de andre fem numre i den gruppe er temmelig nye vogne, 3—4 år gamle, men denne vogn er mere end ti år ældre end nogen af dem!«

»Men — —«.

»Men, det er umuligt! Den burde være omtrent af samme alder som de andre vogne registreret på samme tid, burde den ikke? Den kan ikke være 14—15 år gammel!«

»Den så endog ældre ud end det«, Jonty grinede, idet han iagttag den bagerste del af vognen, der nu forsvandt ved en bøjning af

vejen. »Hvis Noah havde taget en vogn med i Arken, kunne det have været den«.

»Vær ikke sådan en idiot!« Dennis så ud som om han havde lyst til at ruske sin fætter. Kan du ikke forstå, hvad det betyder? Den vogn kører under falsk nummer. Der er noget muggent ved det!«

»Du godeste«. Nu forstod Jonty det. »Mændene i den har et eller andet hemmeligt for, og har sat en falsk nummerplade på, således at hvis nogen tager deres nummer, kan de ikke spores«. Pludselig slog han sig på sine bare knæ og sprang op. »Og jeg kan gætte, hvad det er!«

»Du kan gætte det? Hvad da?«

»Far og andre folk, der har får på heden, har mistet mange i den senere tid, og de har gættet på, at de bliver stjålet her langs vejen. Der er næsten 20 miles vej her med næppe et hus, så fåretyve, der benytter en vogn, kan hente et pænt antal dyr her uden at blive set. Far og de andre farmere

kan ikke holde vagt alle steder.«

»Og selv om vognen blev set og nummeret noteret, kunne mændene stadig komme godt fra det, da nummeret ikke er det rigtige. Du godeste, vi må advare farmerne!«

»Ikke tale om«. Jonty trak sin cykle op på vejen. »På den tid, hvor vi når landsbyen, hvor der er telefon, vil disse mænd være væk, og ikke til at spore. Men vi må i hvert fald overbevise os om, at de er fåretyve«. Han svang sig på cyklen. »Vi bliver nødt til at fange dem på fersk gerning!«

»De er i en vogn, og vi er kun på cykler«, protesterede Dennis, men han sprang på sin cykle, for han gættede, at hans fætter havde en plan.

Han havde ret. Jonty havde ud tænkt det hele. Han pegede frem ad vejen, som snoede sig rundt om de mørke, lyngklædte bakker.

»Den snor sig ind og ud af disse bakker«, sagde han, »men der er en genvej, ad hvilken vi kan nå foran dem, selv om de kører hurtigere end vi«.

»Kom«, sagde han, »det er en dårlig vej, men jeg kender hver tomme, og vi vil være over det værste, før det bliver mørkt«.

En halv times streng cykling på

stien fik drengene til at svede. Jontys øjenbryn var våde af sved, og Dennis var sikker på, at hans mørke paryk var så våd, som om han lige var dukket op af floden.

»Pyh, det er en hård tur«, råbte han. »Der er næsten ikke en eneste blød eller jævn meter på den«.

»Det er det værd«, sagde Jonty, »vi har kørt ca. fem miles, og vi skulle nå High Moor Road i løbet af de næste ti minutter.«

»Ja, hvis vi kan finde den«, grynede Dennis. »Det er næsten mørkt, jeg kan næppe se noget. Vi må hellere tænde vore lygter.«

»Nej«, Jontys stemme var skarp. »Vi kan finde vej uden dem. Vi vil ikke have, at disse mennesker i vognen skal vide, at vi er efter dem.«

Efter nogle få minutters forløb standsede han, sprang ned fra cyklen og hviskede:

»Vi er næsten ved vejen nu. Pas på tjørnene, vejsiden er fyldt med dem.«

»Åh«, Dennis fik advarslen for sent og tornebuskene rev hans bare knæ og hænder med tusind nålestik. »Åh, jeg er — —«.

Han brød af, for Jonty havde grebet ham i armen og pegede ned på vejen.

»Se, kan du se, hvad det der er?«

»Lygter!« Dennis gispede og glemte fuldstændig smerten. »Vi er nået frem før vognen, og den kommer — —«.

»Nej, den gør ikke«. Den er standset«, hviskede Jonty.

»Så er det en grund til, at den er standset«, erklærede Dennis, »de må være i færd med at tage — —«

»— — nogle får!« Jonty fuldendte sætningen for ham. »Hvis det er det, de er ved, vil det være det bevis, vi behøver, men vi må gå nærmere for bedre at se.«

De holdt sig på afstand af vejen, og bevægede sig næsten lydløst fremad.

Så hurtigt, at ingen af drengene helt vidste, hvad der skete, kom en halv snes grå skikkelser løbende hen imod dem i mørket, masede ind i deres cykler, der faldt til jorden. Der kom en pludselig, advarende gøen fra en hund og mænds vrede stemmer.

»Får!« Jonty kæmpede sig op på fødderne og prøvede at gøre sig fri fra cyklen på samme tid. Men før han og Dennis kunne gøre sig fri, dukkede to mænd op foran dem og stod over dem.

»Hvem er I? Hvad — —«.

Den mand, der råbte, greb Jonty og trak ham op, en anden greb Dennis og lod en lygte skinne på hans ansigt.

»Det er de drenge, vi passerede

for lidt siden. Jeg tænkte nok, der var noget muggent ved dem, på den måde de noterede vores nummer«.

»I tager blot numrene på alle de vogne, der kører forbi, ikke også drenge?« sagde en tredje mand, som var kommet til. Han var mindre og bedre klædt end sine to kammerater. Han smilede venligt. »Jeg tænker, I tror, at vi stjæler får eller noget lignende, ikke? — Men I tager fejl, det gør vi ikke. Vi samler disse til farmeren — —«

»Til hr. Summers?« spurgte Jonty med en meget rolig stemme.

»Ja, ja. Hr. Summers bad os hente dem ind.«

»Det var mærkeligt!« kom Jontys skarpe svar. »Ingen hr. Summers har får på denne hede, og dem De har der, tilhører min far!«

»Så du spionerer — —« Hele den lille mands holdning skiftede, og hans ord var en snerren.

»De ved, hvad vi er ved, chef«, sagde en af de andre mænd. »De har cykler og kunne give advarsel, når vi er væk.«

»Ødelæg deres cykler«, befalede den lille mand. »Det vil give os tid nok til at komme væk.«

En af de store mænd grinede, og medens hans kammerat holdt lygten, plantede han sin tunge støvle gennem egene på forhjulet af Jontys cykle.

»Så er den ene ødelagt!« sagde han, men før han kunne nå Dennis' cykle, sparkede Dennis til baghjulet, og gjorde det dermed til en unyttig gerning.

»Jeg skal gøre det for Dem«, sagde han.

»Og du har gjort det godt«, erklærede den store mand med en latter. »Du har sparet mig for et stykke arbejde.«

»Dennis! Du behøver dog ikke hjælpe dem«, protesterede Jonty.

»Snak nu ikke«, sagde den lille mand, som igen overtog ledelsen. »Tag jeres strømper og sko af.«

»Vore sko — —?« Begyndte Dennis at spørge.

»Ja, jeg vil være sikker på, at I ikke er i stand til at give advarsel, før vi er godt og vel borte, for I vil ikke nå langt på bare fødder.«

Drengene så på hinanden, men vidste, at der ikke var andet at gøre end at adlyde. De gav mændene deres sko og strømper, og disse blev kastet ind i vognen.

De tre mænd fik travlt med fårene. Hjulpet af fårehunden omringede de dyrene, drev dem op mod vognen og fik dem ind i den.

Jonty og Dennis var nødt til at stå og se hjælpeløse til.

I løbet af kort tid havde mænde-

ne sikret sig alle de får, de kunne have i vognen, så vendte de den og kørte bort i den retning, fra hvilken de var kommet.

»Der kører de«, stønnede Jonty, idet han knyttede hænderne. »Med fars får. De vil være 100 miles borte, før vi kan få en advarsel igennem.«

Åh, jeg — —«. Dennis var ved at gå hen imod cyklerne, da han pludselig gav et hyl fra sig og begyndte at danse om på bare fødder. »Åh, mine fødder!«

»Hvad er der?« Hvad er der sket«, spurgte Jonty.

»Jeg har trådt på nogle tjørne, og jeg har fået nogle millioner torne i foden«. Dennis klappede blidt foden med begge hænder.

»Vi kommer ikke hjem i nat«, sagde Jonty, »jeg havde glemt, at vi var barbenede — vore fødder ville blive skåret i stykker på vejen, den har en sle moverflade«.

»Men vi behøver ikke gå«, protesterede Dennis.

Hvad kan vi ellers gøre? Cyklerne er vrang — du hjalp jo selv med.«

»Ja, selvfølgelig gjorde jeg det«, Dennis erklærede dette i en munter tone. »Den mand havde så travlt, at han kun ødelagde forhjulet på din cykle. Jeg ønskede ikke, at han skulle ødelægge forhjulet på min, så jeg sørgede for at ødelægge baghjulet, hvilket efterlader os med et godt forhjul og et godt baghjul. —«

»Og hvis vi sætter dem sammen, har vi en cykle!«

»Nemlig«, grinede Dennis.

Jonty for hen til cyklen og satte de to hjul på den ene cykle. Dennis, som havde glemt sin sømme fod for en tid, hjalp ham.

På nogle øjeblikke, var arbejdet tilendebragt, og drengene havde en udmærket cykle.

»Ved at benytte den korteste vej, kan jeg hurtigt nå landsbyen«, sagde Jonty hurtigt. »Jeg vil ikke komme før vognen, men jeg vil ikke komme længe efter den. Jeg vil give politimanden en beskrivelse og fortælle ham, hvordan mændene så ud, og så kan han telefonere til den næste landsby, og mændene vil blive standset der. Nu kan de ikke slippe væk!« Han gjorde en pause, medens han svang sig på cyklen. »Jeg kender vejen bedre, end du gør, og jeg vil sende bud efter dig, så snart jeg når landsbyen. Du har forhåbentlig ikke noget mod at vente her?«

»Noget imod?«, stønnede Dennis, »jeg vil have alt for travlt — jeg skal pille et par millioner torne ud af min fod — det vil jeg stadig være ved, når du kommer tilbage!«



I det svenske spejderblad »Scouten«, har jeg læst en artikel om is og isulykker, og jeg skal søge at viderefortælle de vigtigste ting til dig. Vi har jo ikke så mange tilfrosne søer og fjorde her i landet, men vinteren synes at ville blive streng, hvorfor det nok vil være nyttigt for dig at studere, hvordan du kan hjælpe folk, der er faldet igennem isen.

Men først lidt om isen.

Det varer gerne en rum tid, inden isen er stærk nok til at bære, og værre er det endnu, når den igen ved forårstid er ved at smelte. Da er det sværere at bedømme, om den er holdbar eller ej. Den bliver skrøbelig, porøs og knækker af sol, vind og strøm.

Isen kan på søer bære: et menneske med oppakning, når den er 5 cm tyk, en hest eller en motorcykle, når den er 10 cm tyk, en mindre personbil eller lastvogn, når den er 15 cm tyk, en tung lastvogn, når den er 25 cm tyk, og et jernbanetog, når den er 50 cm tyk. (Det bliver lidt svært at prøve!).

Hvis det fryser 5 grader, dannes omkring 1 cm is i døgnet. Ved 20 graders kulde øges isen med 4 cm pr. døgn.

Du bør holde øje med revner, våger og steder, hvor der er strøm. Revner dannes normalt samme steder år efter år, mens våger fremkommer alle mulige steder. De kan have alle mulige størrelser og er mest farlige, når de dækkes af et tyndt lag is eller snelag. Da er en våge næsten umulig at få øje på. Undgå derfor at gå ud på is på steder, du ikke kender, og gå aldrig ud på isen, når du er alene. Strøm underminerer isen nedefra, og det er næsten umuligt at se. Pas på steder, hvor kloaker, spil-

Gode råd om

IS OG ISULYKKER

devandsledninger og bække løber ud.

Man kan også høre på isen, om den er stærk, men det kræver træning.

Livredning.

Det er ikke nok at have et godt kendskab til isen. Man må også kunne svømme og kende brugen af »isdupper« og redningsreb.

Den, der ikke kan svømme og falder i vandet, bliver nervøs og har svært ved at klare sig.



»Isdupper« bør bruges af alle, der færdes på isen. På tegningen kan du se, hvordan de ser ud. De er nemme at lave og medføres i brystlommen uden besvær. De er en billig livsforsikring.

De fleste patruljer har vel altid redningsreb med, når de er på tur. Også på skøjtetur er det nyttigt at have ved hånden.

Hvis ulykken sker.

A. Når du er alene og har isdupper på dig. Du er faldet i, isen er dårlig, og det er koldt:

1. Søg at være rolig og brug din sunde fornøft.
2. Vend dig mod den side, du kom fra (der er isen normalt bedst).
3. Træd vande. Løft armene op over iskanten.
4. Tag isdupperne frem fra brystlommen (der skal de være).
5. Hug dupperne i isen. Svøm med benene, så de ikke glider ind under isen.
6. Fortsæt roligt og besindigt med at bruge benene og isdupperne.
7. Mav dig fremover — til sikker is.

8. Løb til nærmeste varme og gå i seng.

Husk også: Skrig ikke unødvendigt. Du kan selv få brug for alle dine kræfter. Hvis du har rygsækken på, og den begynder at tynde, lad den da glide i vandet.

Men: Gå aldrig alene på isen.

B. Du er alene og uden isdupper.

Du prøver at erstatte isdupperne med noget andet. I en sådan situation kan næsten alt bruges: lommekniv (sammenfoldet — ellers skærer du dig), lommespejl, ur, nøgler, kam el. lign. Hvis du på dig selv finder noget sådant og kan bruge det som isdup, går du frem som ovenfor anført.

Hvis ikke, må du:

1. Tage evt. rygsæk af.
2. Læg en arm på iskanten. Træd stadig vande.
3. Læg dig på ryggen og lad den øverste del af kroppen hvile mod iskanten. Prøv at finde støtte for den anden albue.
4. Stræk kroppen bagud. Tag kraftige svømmetag med benene og lad kroppen langsom glide op. Hjælp til med hænderne så godt som muligt.
5. Bevæg dig frem til sikker is.
6. Varme og i seng.

Og igen: Gå aldrig alene på isen!

C. Een er faldet i. Du skal redde og har redningsreb. Isen er dårlig.

1. Løb ikke frem mod den nødstedte. Hold dig 10—20 m fra den nødstedte. (Det hjælper ingen, at du selv falder i!).



Isduppen kan erstattes af en dolk eller andet, du har på dig.

2. Instruér den nødstedte til at svømme med benene.
3. Redningsrebet frem! Husk evt. sidevind.
4. Kast — (du har vel lært at ramme første gang?).
5. Vent til den nødstedte har godt fat.
6. Find støtte med skøjter, isdupper eller andet. Bed den nødstedte hjælpe til ved at svømme med benene.
7. Få ham hurtigt i land til varme og en seng.

Husk: Hvis du ikke orker at trække mere, læg dig ned. Brug evt. isdupper. Flyt dig baglæns.



Rul dig frem til sikker is — og hurtigst i tørt tøj.

D. Du skal redde og har ingen redningsreb.

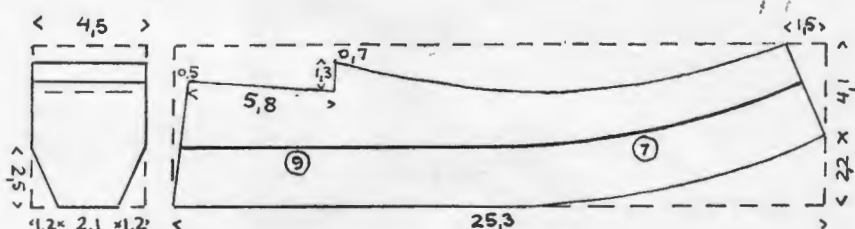
Find hurtigst erstatning for redningsrebet. Alt kan næsten bruges: tøjsnor, reb, brædder, stager, slæde, stige osv. — Mens du finder noget brugeligt, instruér du den nødstedte om at bevæge benene. Kast evt. noget til ham, han kan holde sig fast til. (Rygsek f. eks.).

1. Kryb inden for rækkevidde.
2. Stræk dit redskab frem. Lad aldrig en nødstedt tage dig direkte i hånden. Han kan nemt hive dig med ned.
3. Den nødstedte hjælper til med benbevægelser.
4. Kryb forsigtigt tilbage til fast is.
5. Varme og seng.



Tag det under alle omstændigheder med ro.

Lav et par færøske sneskøjter



Når du læser dette, er der måske dyb sne overalt i landet, og så er det sjovt at lave sig et par sneskøjter, således som man i mange år har brugt dem på Færøerne. Dem kan du få en del sjov med.

Du skal bruge to stykker træ, str. ca. 4,5×6,3×25,3 cm og noget tøjsnor. På tegningen kan du se, hvorledes træstykkerne skæres og saves til. Begge stykker er ens. For at gøre dem mere holdbare og slidstærke kan du beslå dem med et stykke båndjern, som du lader gå lidt op omkring hæl og tå.

Skøjterne surres fast med tøj-

snoren og hertil borer du nogle huller (7 og 9). Den strop, der skal holde hælen, skal være ca. 40 cm lang, men tilpasses din støvle, og den anden snor skal være ca. 185 cm lang med lige meget snor på hver side. På tegningen kan du se, hvorledes du binder skøjterne på. Du skal være meget omhyggelig med at surre dem godt fast, thi din succes i brugen af hænger af dette. Skøjten skal sidde lige midt under foden. De nævnte mål svarer til str. 34—36 i sko. Hvis du bruger andre størrelser, må du prøve dig frem med dine støvler.

Efterbehandling.

Det kan være nødvendigt med kunstigt åndedræt. (Det kan du!). Det kan også blive nødvendigt med en bære. Den laves nemmest ved at ofre en frakke, lægge den reddedes overkrop derpå og trække ham henover isen. Derefter føres han hurtigt til varme, få ham i seng, giv ham tørt tøj, gnid kroppen med håndklæder evt. varme. Hold ikke op, før den reddede begynder at få farve og føles varm. Måske har du brug for lægehjælp.

Andre gode råd.

Gå aldrig alene på isen. — Hvis I er flere, gå da aldrig i klump. Mest sikkert er det at gå i række med 8—10 meters afstand. Lad den tungeste gå foran. — Hvis du bor tæt ved sø, andedam, mølledam el. lign., sørg da for, at du altid ved,

hvor du har reb og stige eller andre hjælpemidler.

Men bær dig altså først og fremmest fornuftigt ad!

Gamle Vildsvin.



Jokke

sveder allerede ved tanken om sin opgave i Kipandaen: at lave en knobtavle.



DE GODE GAMLE SKYGGEBILLEDER

*lpm. fortæller denne gang om de go'e gamle
skyggebilleder, som han er sikker på,
at du og din patrulje vil få megen sjov ud af.
PRØV BLOT!*

skærm så kan du bruge en kikskasse, en spand eller et blankt koge-kar! — Udendørs en projektør fra en bil (eller motorcykle).

Der skal være mørke skærme udenom lærredet, — hvilket man

kommer let om ved indendørs, hvor lærredet spændes ud over en åben dør. Udenfor må man bygge af, hvad man kan skaffe som skærme.

Rekvisitter og »kulisser« laves af pap, der ikke behøver at være særlig smukt, så en af de store papæsker fra en manufakturhandler eller en bølgepapkarton er fremragende materialer, resten kan bruges, som det forefindes uden hensyn til farve eller udførelse — blot det laver den rigtige skygge.

»Va ska vi så spille?«

I skal spille, hvad I kan finde på. Heldigvis er der ikke skrevet dramaer til skyggespil, så I hitter selv på. — En af de gamle er den noget dystre »Operationen«, hvor lægen snitter den kønneste spejder op og undersøger hans hjerte, lunger, mave og tarme. — Hvad han

kan finde af »Kopper«, »Spiste Søm« og »Tarmslyng« er ret forbavsende. Husk at sy spejderen sammen igen efter operationen, der er ingen grund til at smide noget væk.

Men også »Indianere«, »Linedansere« og andet mere højtideligt og yndefuldt kan laves — og I kan desuden få de generte talenter i patruljen, der ellers ikke er til at drive frem på scenen, til at medvirke med liv og sjæl. Og hvad med at sætte musik til? — Helst en pladespiller, hvor styrken kan reguleres.

Desuden: Lydkulisserne! — Et slag i hovedet med en gevaldig kølle: et slag på en gong-gong eller en tom tønne. En noget savtakket kniv stikkes i ryggen på helten og føres nedad: et stykke tøj rives over!

Farvet lys (en skærm med cellophan foran lampen): gult til solskin, blå til måneskin.

Og alle er med — enten som skuespillere — eller som »maskinfolk«. Patruljerne spiller for hinanden. — Ulve for spejdere og spejdere for ulve. — Alle for forældrene. — Der findes ikke eet tørt øje, med garanti!

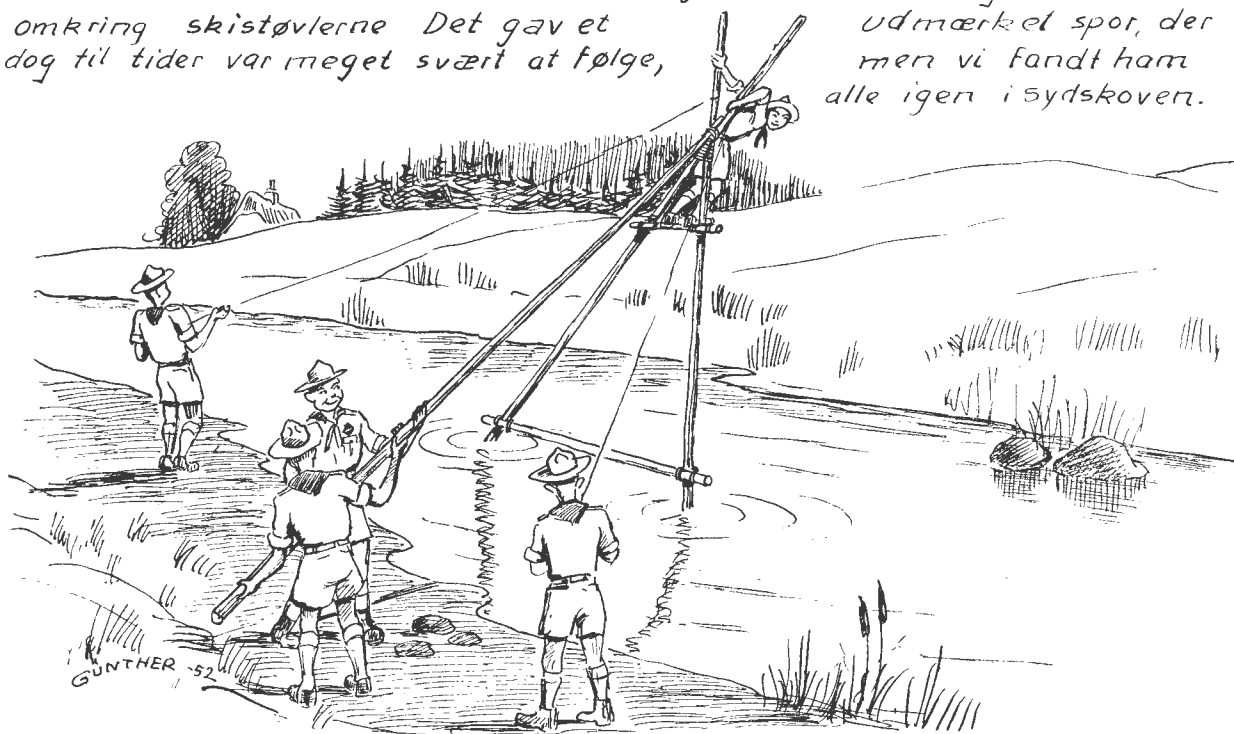
lpm.



Det blev en rigtig sporingstur. Det begyndte med at Ole efterlod os ved egetræet og stak i forvejen. Han udlagde spor af rigtigt fåreuld. Vi fulgte senere to og to efter og fandt ham alle igen ved Korsvejen.

Ved hønsehuset her (fortalte Ole os) var en høne blevet stjålet i nattens løb. Find gerningsmændene! Lød opgaven. Vi søgte og fandt blodspor fra huset, lidt fremme nogle fjer, længere fremme blod og fjer og et sted en masse fjer (blodbod, ak, ja). Per (vor gamle PF og nu skovmand) havde lavet denne jagt.

Nu var det Svends tur til at løbe i forvejen. Han bandt noget svært tov omkring skistøvlerne. Det gav et udmærket spor, der dog til tider var meget svært at følge, men vi fandt ham alle igen i sydskovene.



Her havde vi fået lov til at låne nogle stammer til brobygning og vi byggede alle tiders svingbro (se blot tegningen.) Vi prøvede den så længe at vi var ved at komme for sent af sted, men klarede turen til byen med spejdergangart.

Lars





En rask og modig ulveunge får bronzekorset

Kære ulve!

Nu skal I igen høre om en rask ulveunge.

Sidste sommer var Poul Kåre Jensen, som dengang var ulveunge i Gylden Sax flok i Sakskøbing, på vej til badeanstalten for at bade.



Poul i sin spejderuniform.

Undervejs kom han forbi en badeplads, og her fik han øje på to små piger, som stod og stirrede ned i det uklare havnebassin.

Da han standsede op, sagde den ene af pigerne til ham: »Der ligger en lille pige dernede«. I det samme så Poul nogle bobler stige op til

overfladen, men vandet var altfor uklart, til at man kunne se barnet. Resolut smed Poul trøjen og sprang i, og efter nogen tids søgen lykkedes det ham at få fat i den lille, og de to små piger hjalp ham med at få barnet op.

I mellemtiden var der kommet en del folk til, og en ambulance var blevet tilkaldt.

At den lille pige reddede livet, skyldes Pouls resolute optræden; han spildte ikke tiden med mange spørgsmål.

Nu er Poul rykket op som spejder i Gyldensax trop, men derfor vil vi alligevel hædre ham her på ulvesiden. Han har fået tildelt korpsets bronzekors for sin raske optræden.

Det er muligt, at du aldrig kommer ud for en sådan situation, men derfor vil det alligevel være klogt at få lært at svømme. Prøv at tage ulvenes svømmemærke, så du er i stand til at klare dig selv i en vanskelig situation. Måske en dag kan du også komme andre til hjælp.

God jagt!

Strif.

Også de franske ulveunger benytter snevejret til en rask sneboldkamp. De har også haft tid til at bygge sig en flot sneberg.

Alle tolv

Benny Johnsen,
1. Cimbrer flok, Støvring.
BF Bjarne Bach,
1. Farsø flok.

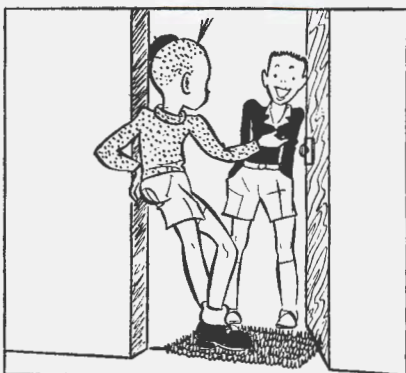
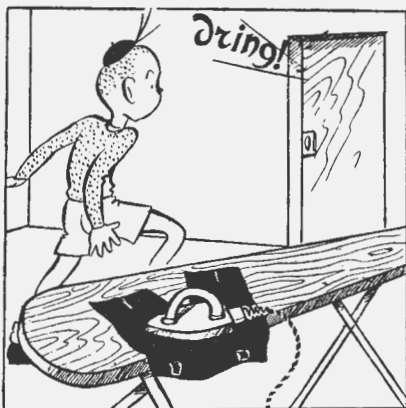


Historien om de to mus

I kender vist alle fortællingen om de tre små mus, der faldt i flødefadet, hvis ikke har I den her:

To mus sad på kanten af et flødefad og slikkede fløde; pludselig faldt de begge i fadet. Den ene sagde straks: »Jeg kan ikke klare den«, og den gik til bunds og druknede, hvorimod den anden sagde: »Jeg vil ikke give op«. Mussen blev ved at arbejde så kraftig i fløden, at den til sidst var blevet til smør. Nu kunne den ihærdige mus gå nok så nydeligt over smørklumpen og komme op på kanten. Den var frelst. Prøv at tænke på fortællingen næste gang du kommer ud for en opgave, du ikke synes du kan klare, hvad enten det nu er hjemme i skolen eller på en tur med ulvene. Lad være med straks at sige: »Jeg kan ikke«, prøv på at overvinde vanskelighederne, og du vil ikke alene opnå gode resultater, du vil også opdage, hvor rart det er at kunne sige: »Jeg har gjort mit bedste«.

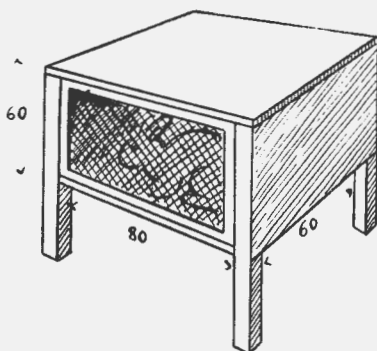




Har du kaniner?

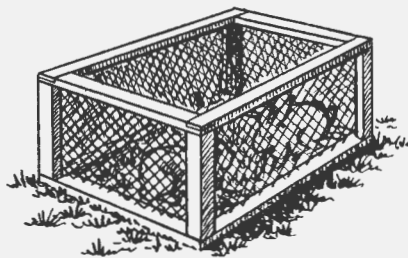
Der er jo sikkert mange af jer, der holder dyr af en eller anden slags enten det nu er kaniner, fugle, skildpadder, mus eller fisk.

Som ulveunge har man en særlig pligt til at passe godt på dyrene og være gode mod dem. I dag skal vi snakke lidt om kaninerne.



Et kaninbur må ikke være for lille. Man må sørge for, at kaninerne får så megen plads som muligt. Et almindeligt bur skal være mindst 60×80 cm, og det skal være ca. 60 cm højt. Alle sider, gulv og loft skal være ganske tætte. Den ene side består af hønsetråd med fine masker, så der kommer godt med lys ind i buret. Dyrene har det akkurat som os mennesker. De kan godt tåle kulde, men ikke træk.

Burene kan udmærket stå i fri luft hele året rundt. Skindene bliver da finere og bedre. Men de skal stå i læ og forsiden af buret helst vende mod syd, og man må sørge for, at det ikke kan regne ind.



Den franske ulveunge til venstre er lidt glemsom i dag.

Hvis du har mulighed derfor — og det har man almindeligvis, når man har plads til kaniner — bør de om sommeren sættes på græs, d.v.s., at de sættes ud på en græsmark i bure uden bund. Buret må lejlighedsvis flyttes.

Burene må holdes rene og halmen i bunden må tit udskiftes. For at holde dem tørre, må de hæves lidt over jorden. Foder må du også sørge godt for. Om sommeren er det meget nemt, da kan du indsamle grønne planter fra vejkannten. Mælkebøtte er særlig god, men næsten alt grønt kan bruges, dog ikke giftige planter som skarntyde, natskygge, guldregn o.s.v. Om vinteren må du give dem roer, hør, gulrødder, lidt malet korn eller brødafald. Pas på, at det ikke er mugent.

Plej og pas dine kaniner godt. De venter, at du vil sørge godt for dem. For at du kan få rigtig glæde af dem, må du lade en voksen hjælpe dig med gode råd.

Gråulv.



I to uger havde vældige snebygger omskabt Lundkøbings nærmeste skov »Ringerskoven« til en æventyrhave, på alle granerne lå puder af sne, på skovbunden tegnede spor af ræve og andet vildt sig på snetæppet.

Ulveflokkene havde haft en pragtfuld floktur med kælk og skier. »De tre K'er« var forsonet efter mange genvordigheder, og forholdet var glimrende, så selv hunden »Kras«, der sprang rundt i sneen i hælene på flokken, lod sig klappe af samtlige ulveunger. Som nu

Fortættes næste side.

flokken gik i en munter klynge med lærer Aagaard i midten, begyndte Kras pludselig at knurre og søgende løbe ind i grankrattet; flokken, der løb efter Kras, troede, at det var et dyr, hunden havde lugtet. Længere og længere gik det ind i grantykningen; så standede Kras pludselig, og nu opdagede ulveungerne en hule halvt indgravet i en lille bakke. Indgangen var lukket med sækkelærred, og inde fra hulen lød der en svag snorken. Lærer Aagaard blev snart klar over, at det måtte være eneboeren Jens, som der længe havde været stille om; en fattig stakkel, der levede i stor elendighed, men aldrig gjorde en kat fortræd; så vidt man vidste, levede han mest af tiggeri. Aagaard bad drengene være stille, så kiggede han ind i hulen, hvor han så Jens indsvøbt i laser og pjalter, ligge sovende på en bunke klude og hø.

Efter at have set dette, trak han drengene væk fra hytten og bad dem ikke omtale Jens inde i Lundkøbing, så bad han flokken gå hjem, hvorpå han gik ind i hulen til Jens og vækkede ham. Da Jens så et menneske i sin hule, blev han u lykkelig og bad mindelig Aagaard om at lade ham være i fred i sin hule, da han aldrig generede nogen. Aagaard lovede ham, at han ikke skulle røbe Jens' eksistens til nogen, men Aagaard opdagede snart, at Jens led af en feber som følge af en alvorlig forkølelse, hvorfor han tilbød Jens at låne hans blokhus, der lå på et ensomt sted i kanten af Ringerskoven, hvor der aldrig kom et menneske. Efter megen stritten imod gik Jens ind på dette. Jens var dog for svag til at gå derover, men så lovede Aagaard at komme derud senere på dagen sammen med tre drenge, så ville de bære ham på bære derover. Derpå gik Aagaard hjem og ringede efter de »3 K'er«. Sammen fik de ved hjælp af en hurtigt fremstillet bære bragt Jens over i Aagaards lune selvbyggede blokhus, hvor der var alt, hvad en eneboer kunne ønske sig. I en fart fik man fyret i kakkellovnen og redt en seng til den udsultede og svage Jens. Aagaard lovede Jens, at der nok skulle blive sørget for ham og set til ham, indtil han blev rask, så kunne man altid tænke på frem-

tiden. Snart sov Jens ind, for første gang i mange år i en rigtig seng. Af og til hostede han fælt. »De tre K'er« og Aagaard lovede hinanden at skiftes til at besøge Jens og bringe ham lidt mad. Der var en uge til juleaften, og alle håbede, at Jens ville komme sig inden da.

På vejen hjem foreslog Krølle, at flokkens jule-good-turn skulle være at arrangere en rigtig julefest for eneboeren. Dette vakte vild begejstring hos de øvrige, men Aagaard bad drengene sørge for, at ingen fik at vide, hvor eneboeren opholdt sig, for Aagaard havde besluttet, at han ville søge at få eneboeren tilbage til civilisationen igen, men så gjaldt det om på ingen måde at støde ham og svække hans vågnende tillid til dem.

Nu fik flokkens drenge en travl tid. Der skulle indøves julesalmer, der skulle indsamles gangtøj og undertøj og fødevarer, og alt hvad en mand kan trænge til, der i fire år havde boet som et jaget vildt, fjernt fra mennesker og kultur.

Juleaftens dag mødte flokken op i Aagaards blokhus. Her blev pejsstuen pyntet med gran og lys. Derpå blev Jens kaldt ind fra den lille stue, han havde lånt, og det kan nok være, han gjorde store øjne ved at se alle de glade drengeøjne, der smilte til ham. Da drengene begyndte at synge julesalmer, hulkede Jens af bevægelse, men nu kom drengene med deres

pakker til ham, nyt tøj, en flaske snaps, hue, sko og meget andet. Det bedste var dog et brev fra Krølles far, direktør Blumenfeldt, med løfte om godt arbejde til Jens, når han blev helt rask, for eneboeren var, omend i god bedring, dog meget sløj. Nu fortalte lærer Aagaard julehistorier, og så begyndte Jens Eneboer at fortælle sin livshistorie. Hans tragedie var, at han engang havde påtaget sig skylden for en anden mands uværdige handling, og derfor var han kommet på kant med samfundet; for at leve havde han begyndt på lidt krybskytteri, men det var også alt, hvad samfundet kunne bebrejde ham, iøvrigt havde Jens som sømand set en masse og oplevet eventyr, som drengene nød med øjne på stilke af spænding. Da flokken forlod eneboeren i lærer Aagaards hyggelige blokhus, var Jens for første gang i mange år rigtig glad. Al flokkens venlighed mod ham og drengenes glade sange, havde smeltet noget i ham, og han glædede sig til at arbejde som et rigtigt menneske. Også ulveflokkens var i et særligt strålende humør, da de skyndte sig hjem fra blokhuset til deres hjem. Da solen kastede et rødgylde skær over frostsneen, og Lundkøbings kirke begyndte at ringe første gang til julegudstjeneste, skiltes Kalle, Krølle og Krille for at holde juleaften, al misundelse og vrede var glemt. Hunden Kras gøede muntert, jeg tror bestemt, den bjæffede



SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Kolding-spejder i lejr i Portugal

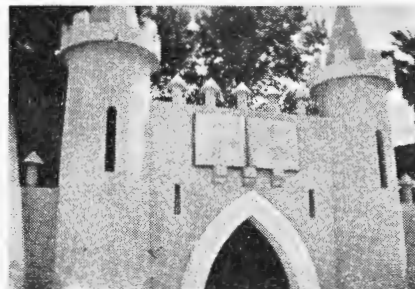
Som eneste repræsentant for Det Danske Spejderkorps havde jeg i min ferie i år den strålende oplevelse at deltage i det katolske, portugisiske spejderkorps' (CNE) landslejr ved Coimbra.

Turen gik med tog via Tysklands bomberamte industribyer og Ardennerens dejlige dale til Paris og videre gennem det frugtbare Tournaine (Frankrigs have) med Loire-floden til vinbyen Bordeaux.

Videre gik turen forbi de mon-dæne franske og spanske badesteder (i den meget skønne by San Sebastian gjorde jeg et par timers ophold og så bl. a. et interessant akvarium), samt Burgos (med en af verdens mest storslåede domkirker) og den kendte universitetsby Salamanca til Portugals hovedstad Lissabon (det sidste stykke gennem et dejligt klippeplandskab langs med Tejo-floden).

Lissabon er en meget smukt beliggende, hypermoderne og internationalt præget by med mange

monumenter og et stort, yderst fornemt gammelt kloster (der nu ganske vist anvendes som børnehjem) samt et interessant museum for gl. køretøjer af enhver art. — Jeg blev vist rundt af en engelsktalende flokfører og fik et ganske godt indtryk, ikke alene af byen, men også af forholdene i alminde-



Indgangen til Lilleputbyen.



Eneste repræsentant fra den portugisiske koloni, Angola, omgivet af portugisere.

lighed; de afviger ikke så lidt fra, hvad vi er vant til.

Sidste etappe til den berømte, portugisiske universitetsby foregik ligeledes med tog, i muntert selskab med portugisiske og engelske spejdere.

Lejren — eller lejrene (for den var delt i to subcamps) — var anbragt på en åben slette (med en mængde appelsin- og ferskentræer) midt i en stor lund og bestod af ca. 1000 spejdere (spejderbevægelsen er forholdsvis ny i Portugal, men til gengæld meget aktiv), deriblandt var hold fra Tyskland,

England, Frankrig, Gibraltar, Øst-rig, Spanien, Danmark samt de portugisiske kolonier.

Den var lagt an som en udpræget venskabslejr uden større arrangementer udover en dejlig udflugt gennem nogle nærliggende bjergegne, med besøg på det historisk kendte Busaco, hvor der var et interessant museum med minder fra slaget i 1809, samt en mængde kapeller med fine kirkelige skulpturer. Turen endte med besøg i en typisk vingrotte, hvor vi blev trakteret med champagne.

Naturligvis var vi også en dag i Coimbra, hvor der foruden universitetet og et par interessante gamle kapeller findes en ejendommelig miniaturelandsby »Portugal dos Pequeninos« med huse på kun 2—3 m, men en tro kopi af den »rigtige« by.

Den første dag afholdtes en højtidelig åbningsceremoni med velkomstbudskab på 4 sprog, og om aftenen var der velkomstlejrball, hvor fanerne førtes ind og nationalsangene blev sunget. De følgende aftener var der også lejrball, dels fælles og dels for mindre grupper. Men uforglemmeligt var et ball, som tyskerne arrangerede, og hvortil kun førerne var indbudt.

Fortsættes næste side.



Folkedansere.

Portugal (fortsat).

Afslutningshøjtideligheden, hvor hver trop og hvert udenlandsk hold optrådte med noget typisk for deres egn eller land, og afskedsbålet, der sluttedes med den internationale »Caucao de Adios« (Should auld acquaintance), dannede en værdig ramme om denne helt igennem vellykkede lejr, hvor hundredvis af venskaber blev stiftet.

Portugiserne var alle ualmindelig gode kammerater, venlige og gæstfri.

Efter lejren var jeg et par dage i Braga i den nordvestlige del af landet, måske Portugals interessanteste by, men det vil føre for vidt at opremse alt, hvad jeg så. Byen var i mange år centrum for den portugisiske spejderbevægelse og er stadig præget af en stærk spejderaktivitet.

Skattepøen.

5. Godthaab trop opførte til sin spejderfest i år Skattepøen — eller Kaptajn Flints arv, som vi kender fra radioen.

Der blev i den anledning fremstillet dekorationer i fineste udførelse, og disse er nu billig til salg for den trop, som kunne tænke sig at opføre denne komedie. Det er i hvert fald en fornyelse af spejderfesters form.

Henvendelse om køb kan ske til råds-kasserer G. Lindhardt Rasmussen, Alekistevej 54, Vanløse.

Rejsegilde på Ryekol



Fra en tropsfest:

»Suffløren oplæste i aftes et nyt og meget gribende stykke, men desværre blev han med mellemrum forstyrret af nogle støjende spejdere på scenen«.

(Meget frit efter et tropsblad).

Hjortene i 1. Odense

har været på en 5-dages tur i efterårsferien, hvor bl. a. en del af patruljens medlemmer tog 2. kl. prøven.

Rejsegilde på Ryekol.

Du ved sikkert allerede, at korpset er ved at rejse en ny førertræningshytte — denne gang i nærheden af Gl. Rye syd for Silkeborg. Hytten bygges på et ca. 30 tønder land stort areal med lyngbakker, fyr og birk og med mulighed for mange gode lejrpladser.

Sidst i oktober måned holdtes rejsegilde, og tømmerne er nu i fuld gang med at rejse vægge og tømmer tag. Hytten får to pejsestuer, køkken, vaskerum, førerstue og loft med madrasser. Den bliver omtrent på samme størrelse som Hylkedam, og man forventer at hytten kan tages i brug til primitivt førerkursus i Påsken.

1. Charlottenlund trop

har for tredje gang siden 1947 vundet den eftertragtede sølvpølse, der er vandrepræmie i Bernstorff- og Dyrehavedivisionernes »Sjællandsløb«.

Rundt omkring i landet

dannes i denne tid mange nye Roverklarer. Således er der dannet een i Kolding, kaldet Koldinghus klan. Også i Thisted og Vejle er klaver under dannelse. I Randers findes to klaver. 1. Grøndalsvænge klan, der tæller 20 rovere, har i sinde at købe et smalfilmsapparat til brug i spejderarbejdet.



Gipsspor
Aha, det må være aftrykket af den syvådede Ischtrano-
pleistogosarius — den vil pynte i patruljehjærnet!

(The Scout)

Natløb i Horsens kolonne.

Søndag den 25. oktober afholdt Horsens kolonne sit årlige natløb på Bråskovgård.

Øvelsen var henlagt til Peru, hvor 2 pionérer havde fundet uran og nu havde kaldt spejderne til hjælp.

Vejret var mørkt og regnfuldt, da patruljerne kæmpede sig frem gennem ødemarken; men trods store anstrengelser og mange strabadser var der kun een patrulje, som opgav.

Løbet var som sædvanligt tilrettelagt af Sct. Georgsgilderne i Horsens, og det bød på mange interessante opgaver; f. eks. spidstegning, vandring over radioaktiv jord, klatring i træer, morsesignaler, korttegning m. m.

Det blev en lang tur for spejderne, og de sov godt, da de sent på natten havde tilendebragt turen.

Resultatet blev at Ørnene, Bråskov vandt.

Nyt fra 4. Sønderbro.

Den 2. oktober havde vi tropsfest, og det blev succes (syntes vi selv). Efter underholdningen, hvortil flokførererne havde syet nogle fikse dragter af crepepapir, spillede op til dans. Under ballet blev der solgt amerikansk og kinesisk lotteri. Der var naturligvis også en tombola med fine gevinster (4 nitere gav gevinst). Festen gav et pænt overskud og alle var tilfreds.



Ja, da var der spejdere til!

DYE·DAVNE·TIL·ÆRES·SIDEN

VÆBBERE

1. Børgense trop
PF Jørgen Andersen
Juelsminde trop
PF Finn Jørgensen
Niels Anton Dam
2. Sandby trop
Viggo Chr. Petersen
Søren O. Jørgensen
5. Godthåb trop
PF Ib Skotte Skottov
6. Godthåb trop
PF Per Lind
PA Svend Elgil Madsen
1. Padborg trop
PF Ole Sonne
- Gjængernes trop
PF Christian Rump
Jørgen Kemp Poulsen
5. Odense — Sct. Georg
PA Otto Bredsten
1. Dybvad trop
PF Jørgen Aagaard
1. Juelsminde trop
Jens Ravn Olesen
1. Søborg trop
PF Karl Djurhuus
Verner Rieke
- Kong Eriks trop
Flemming Eriksen
1. Korsør trop
Preben Axmann
PF Jørn Vigel Hansen

1. KL. SPEJDERE

5. Odense — Sct. Georg
PA Otto Bredsten
PA Knud Ole Kirkegaard
- Søren Kannes trop
PF Svend-Erik Nielsen
PF Kaj Rex Andersen
PF Jørgen Olesen
PA Jørn Skødt
PA Flemming Mols
PA Børge Lindgren
- Uffes trop
Jørgen Hinke
6. Godthåb trop
PF Prichard Hansen
1. Søborg trop
PF Karl Djurhuus
PA H. J. Gudsø Jørgensen

RIDDERE

- Uffes trop
Jørgen Hinke
- Gjængernes trop
PF Jens P. Hart Hansen
- Kong Eriks trop
John Møller

VANDRINGER

- 60 km
5. Odense — Sct. Georg
SK Martin Halbro
PA Knud Anthon Knudsen
1. Børgense trop
PF Kaj Nielsen
Kristian Jørgensen
Ole Larsen
Axel Olesen
Niels Børge Hansen
PF Jørgen Andersen
Ove Nees
Carsten Jørgensen
- 75 km
3. Brønshøj trop
PF Bent Hansen
PA Henning Rehloff
Erling Jensen
Ole Jensen
1. Assens trop
PF Henning Rasmussen
Jørgen Tubæk
- 100 km
1. Absalon trop
PF Erling Bloksted
Ole Jensen
Svend Erik Vendes
1. Brande trop
PF Henning Østergaard
Petersen



Tur i England.

I sommerferien var 1. Birkerød trop og 1. Birketrop en meget vellykket tur til England. Turen var for os elleve deltagere en stor oplevelse; den var delt i to dele: Første del var en lejr i Cornwall i nærheden af en by ved navn St. Austell. Lejrpladsen var aldeles pragtfuld med en flot udsigt over Kanalen. Her tilbragte vi ca. 14 dage med sol fra morgen til aften. En aften i lejren havde vi besøg af vore venner fra 1. St. Austell trop. Vi havde et vældigt morsomt lejrball med dem.

Den anden del af turen var et tre dages besøg i storbyen London, hvor vi naturligvis besøgte de fleste kendte steder i byen såsom: Westminster Abbey, Tower, St. Pauls Cathedral, Buckingham Palace og naturligvis det kendte B.-P. museum, samt meget, meget andet. — Rejsen foregik begge veje over Esbjerg — Harwich.

Alt dette fik vi for — 285 kr. — og det må vist siges at være billigt for en 3 ugers tur.

T.



Har du været i Fossli i Norge?

En englænder tog den 8. juli 1952 ovenstående billede ved Fossli i Norge og vil nu gerne have kontakt med de spejdere, der er på billedet. Da vi ikke har kunnet finde dem på anden måde, efterlyses de herved. Man bedes skrive til Kay Lauritzen, DDS, Fiolstræde 19, København K.

Tropslokale i en bunker.

Chr. den 4.s trop i Hillerød har fået lov til at bruge en bunker i byen til tropslokale mod at vedligeholde den. Varmen klares ved at bygge et åbent ildsted på gulvet.

Vinterudstyr eller skiudstyr

Depotet har det

Wilson bluser den svære kval.	Drengestr.	29,50	
	Voksen str.	34,50	
Uldne benklæder	Drengestr.	21,50	31,50
	Voksen str.	29,50	42,50
Skibenklæder prima blå holmensklæde	Drengestr.	fra 33,85	
	Voksen str.	42,85	
Anorakker	Khaki	53,50	
	Hvide	49,85	59,00
Raggsokker de orig. lyse m. gedeuld	Svær kval.	6,00	7,25
Gamasher		6,25	8,00 9,75

Ski	9,85	38,50
Skistave	7,85	11,85
Skibindinger ...	8,85	16,50
Skigamasher ...	12,50	15,50
Skihuer	8,50	
Skibriller	2,85	
☆		
Isskøjter		26,85



Har du set re-
klamefilmen for
Greyhound sæler
— så ved du, at
du skal ønske dig
et par



når du skal have sko igen. — De er med Army-
Greyhound sæler med 90 dages garanti og mange
af dine kammerater går med dem.

De koster kun i størr.:	30—32	35,40
	33—35	37,50
	36—41	40,75

De sidste nye

PERLEBØGER

kan du også få i
Depotet tilligemed
mange af de forrige
— de er værd at
samle på!



EVENTYR FRA 1001 NAT
MÜNCHHAUSENS EVENTYR
DEN SIDSTE MOHIKANER
NYBYGGERNE I KANADA

Pr. stk. 3,00

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: Erik Jessen,
»Trolldhøj«, Abenrå.

Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Sorø.

Nørre Farimagsgade 39
København K., tlf. Palæ 4526
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 13.613
Depotet er korpsets egen forretning og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K.,
Telefon Palæ 5711. Kontortid kl.
8—16, lørdag kl. 8—12. Giro 2284

Begge blades ekspedition:
Korpskontoret.